

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 7 kwietnia 2022 r. (vide: data stempla pocztowego – k.46) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w likwidacji w T. dochodził przeciwko pozwanemu W. N. zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 100.422,12 zł z odsetkami ustawowymi od ww. kwoty w podwójnej wysokości od dnia 10 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów postępowania pojednawczego w trybie art. 186 § 2 k.p.c. w wysokości uiszczanego wpisu w kwocie 300,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wyjaśnił, że w dniu 5 maja 2017 r. strony zawarły umowę, na mocy której powód zobowiązała się względem pozwanego do wykonania zamówienia – wyposażenia salonu sprzedaży stacji paliw (wówczas (...)) – meble i zabudowa w P. przy ul. (...). Przedmiot umowy wykonano zgodnie z ofertą i specyfikacją z dnia 5 maja 2017 r., na którą pozwany wyraził zgodę, co do zakresu prac i wynagrodzenia powoda. Powód wykonał zakres prac wskazany w ofercie i specyfikacji, a o zakończeniu zamówienia powiadomił pozwanego, zatem zgłosił gotowość odbioru przedmiotu umowy. Pozwany potwierdził wynagrodzenie powoda za wykonane prace, tj. kwotę 74.000,00 zł netto (91.020,00 zł brutto) oraz kwotę 7.644,00 zł netto (9.402,12 zł brutto) - łącznie 100.422,12 zł. Tym samym, w ocenie powoda, pozwany potwierdził wykonanie zobowiązania zgodnie z umową i oczekiwaniami. Po akceptacji ustalonego wynagrodzenia powód wystawił dwie faktury na łączną kwotę 100.422,12 zł brutto. Faktury zostały odebrane przez pozwanego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 6 lipca 2017 r. Mimo ukończenia całego zakresu prac zgodnie z umową z dnia 5 maja 2017 r., pozwany nie podpisał protokołu końcowego. Dalej powód podkreślił, że meble zostały wykonane, a pozwany (jako główny wykonawca inwestycji) otrzymał zapłatę od inwestora, tj. (...) Company, który meble te wykorzystuje w swojej działalności. Pozwany odmawia powodowi zapłaty kwoty 100.422,12 zł za wykonane wyposażenie, pomimo otrzymania wezwania do zapłaty z dnia 17 kwietnia 2019 r. Ponadto, jak wynika z dalszej treści uzasadnienia pozwu, pozwany w dniu 29 września 2017 r. wysłał powodowi pismo zatytułowane odstąpienie od umowy, które powód otrzymał już po wykonaniu całego zakresu prac oraz po wystawieniu faktur. Nadto, odstąpienie od umowy, w ocenie powoda nie zwalania pozwanego jako zamawiającego od obowiązku rozliczenia finansowego zleceniobiorcy z wykonanych na chwilę odstąpienia prac, zgodnie z § 8 ust. 6 umowy.

W dniu 10 września 2021 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI GNc 126/21 (k.48), na mocy którego nakazał, aby pozwany W. N. zapłacił powodowi kwotę 100.422,12 zł (sto tysięcy czterysta dwadzieścia dwa złote dwanaście groszy) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, równych sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, jednak nie większymi, niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 10 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8.639,00 zł (osiem tysięcy sześćset trzydzieści dziewięć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie pozwany zaskarżył powyższy nakaz w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według załączonego zestawienia. Pozwany podniósł następujące zarzuty: przedawnienia roszczenia, niewykonania dzieła zgodnie z umową, ewentualnie potrącenia kwoty 120.000,00 zł z dochodzonym roszczeniem z tytułu szkody poniesionej przez pozwanego, wobec niewłaściwego wykonania zobowiązania przez powoda.

Pozwany argumentował, że dwuletni termin przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem upłynął w dniu 31 grudnia 2019 r., albowiem wg pozwanego zawezwanie do próby ugodowej nie odniosło skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia, gdyż nie zawierało żadnej propozycji ugodowej (powód domagał się całości roszczenia wraz z odsetkami) i nie zmierzało faktycznie do ugodowej realizacji roszczenia, a jedynie do przedłużenia biegu terminu przedawnienia, co pozostaje w sprzeczności z dyspozycją art. 119 k.c. Co do kwestii sposobu wykonawstwa mebli, pozwany podniósł natomiast, że przedmiotowe meble miały zostać wykonane z płyty (...), co stanowiło warunek

inwestora, od którego nie było odstępstwa, tymczasem powód wykonał meble z płyty wiórowej, mniej trwałej i znacznie tańszej. Spotkało się to ze zdecydowaną reakcją inwestora, który odstąpił od umowy z pozwanym, przez co pozwany poniósł szkodę w wysokości 120.000,00 zł (8 x 15) – wyposażenie dotyczyło bowiem osiem stacji (...) na terenie kraju.

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2021 r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu wraz z twierdzeniami i wnioskami dowodowymi tam zawartymi oraz ustosunkował się do twierdzeń i zarzutów zgłoszonych w sprzeciwie (k.70-72).

W piśmie procesowym z dnia 28 lipca 2022 r. pełnomocnik powoda podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz zgłosił wniosek dowodowy (k.121-121v.).

W piśmie procesowym z dnia 31 października 2022 r. pełnomocnik powoda zgłosił dalszy wniosek dowodowy (k.152-152v.).

Na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r. pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska w sprawie. Pełnomocnik pozwanego zgłosił wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód jest przedsiębiorcą, który prowadził działalność gospodarczą m.in. w zakresie produkcji sprzętu oświetleniowego, wyrobów z aluminium, konstrukcji metalowych, instalowania maszyn przemysłowych, sprzętu i wyposażenia.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS dla powoda – k.12-17

Pozwany jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą zasadniczo w zakresie robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: wydruk informacji z (...) dla pozwanego – k.19

Powodowa spółka została postawiona w stan likwidacji. Postanowieniem z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt TO.VII Ns-Rej.KRS (...), Sąd Rejonowy w Toruniu, VII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego ustanowił likwidatora dla powodowej spółki w osobie J. C..

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: postanowienie SR w Toruniu z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt TO.VII Ns-Rej.KRS (...) – k.11

W dniu 5 maja 2017 r. strony zawarły umowę, na podstawie której powód zobowiązał się do wykonania na rzecz pozwanego (jako generalnego wykonawcy) dzieła w postaci wyposażenia salonu sprzedaży stacji paliw (wówczas (...)) w P. przy ul. (...), w meble i zabudowę regalową, zgodnie z ofertą i specyfikacją cenową stanowiącą Załącznik nr 1 do umowy (§ 1 ust. 1 umowy). Inwestorem, który zlecił pozwanemu wykonanie wyposażenia salonu sprzedaży ww. stacji paliw we wskazanym wyżej zakresie był (...) Company.

Realizacja przedmiotu zamówienia miała nastąpić w terminie do dnia 31 maja 2017 r. (§ 2 ust. 2 umowy).

Odbiór przedmiotu umowy miał zostać dokonany na podstawie protokołu końcowego odbioru prac. Protokoły powinny być sporządzone i podpisane przez upoważnionych przedstawicieli stron umowy nie później, niż w ciągu 5 dni roboczych od daty zgłoszenia przez zleceniobiorcę (powoda) gotowości do odbioru. Zgłoszenie gotowości do odbioru przez zleceniobiorcę (powoda) miało nastąpić w formie pisemnej bądź przesłanej korespondencji e-mail na adres osób uprawnionych do reprezentacji zamawiającego (pozwanego) bądź osoby wskazanej w § 9 ust. 7 umowy jako umocowanego przedstawiciela zamawiającego (§ 3 ust. 4 i 6 umowy).

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: umowa z dnia 5 maja 2017 r. – k.21-27; oferta z dnia 5 maja 2017 r. wraz ze specyfikacją cenową – k.20; (Załącznik nr 1 do umowy)

Zgodnie z treścią projektu – rysunku założeniowego stanowiącego podstawę oferty powoda z dnia 5 maja 2017 r., wszystkie meble powinny zostać wykonane z laminowanej płyty (...).

Dowód: oferta z dnia 5 maja 2017 r. – k.20; projekt (rysunek założeniowy) – k.64-66; zeznania świadka M. Ł. – k.144-145 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:01:59-00:28:21); zeznania świadka M. L. – k.145-146 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:28:21-00:44:55); przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Powód jako zleceniobiorca zobowiązany był do usunięcia zastrzeżeń wskazanych przez pozwanego jako zamawiającego w protokole końcowym, w terminie nie dłuższym, niż 14 dni roboczych od daty podpisania protokołu z uwagami (§ 3 ust. 9 umowy).

W sytuacji, w której zamawiający (pозwany) w terminie 5 dni roboczych od daty zgłoszenia przez zleceniobiorcę (powoda) gotowości do odbioru nie stawilby się na odbiór, zleceniobiorca (powód) był uprawniony do sporządzenia jednostronnego protokołu odbioru. W takim przypadku strony uznawały, że zamawiający (pозwany) nie wnosil zastrzeżeń co do jakości wykonanych prac (§ 3 ust. 10 umowy).

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: umowa z dnia 5 maja 2017 r. – k.21-27; oferta z dnia 5 maja 2017 r. wraz ze specyfikacją cenową – k.20; (Załącznik nr 1 do umowy)

Za wykonanie przedmiotu umowy strony ustaliły wynagrodzenie na rzecz powoda w łącznej wysokości 92.500,00 zł netto, wynikającej z wykazu pozycji cenowych zawartych w ofercie z dnia 4 maja 2017 r., stanowiącej Załącznik nr 1 do umowy. Wynagrodzenie to obejmowało całkowity koszt robót i materiałów oraz wszelkie wydatki niezbędne do zrealizowania wzajemnie uzgodnionego zakresu przedmiotu umowy. Do wynagrodzenia należało doliczyć podatek VAT w stawce aktualnej na moment wystawiania faktury (§ 4 ust. 1 – 3 umowy).

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: umowa z dnia 5 maja 2017 r. – k.21-27; oferta z dnia 5 maja 2017 r. wraz ze specyfikacją cenową – k.20; (Załącznik nr 1 do umowy)

Rozliczenie wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu umowy miało zostać zrealizowane w następujący sposób: a) 20% wartości netto umowy płatne do dnia 12 maja 2017 r.; b) 80% wartości netto umowy płatne w terminie 40 dni od daty wystawienia faktury VAT (§ 4 ust. 6 umowy).

Zapłata wynagrodzenia miała nastąpić w ww. terminach na podstawie wystawionych przez powoda (zleceniobiorcę) faktur VAT, na rachunek bankowy wskazany na fakturze (§ 4 ust. 7 umowy).

W przypadku opóźnienia w zapłacie faktury powód jako zleceniobiorca był uprawniony do naliczenia odsetek ustawowych w podwójnej wysokości (§ 4 ust. 11 umowy).

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: umowa z dnia 5 maja 2017 r. – k.21-27; oferta z dnia 5 maja 2017 r. wraz ze specyfikacją cenową – k.20; (Załącznik nr 1 do umowy)

Na podstawie § 8 ust. 1 umowy pозwany jako zamawiający był uprawniony do odstąpienia od umowy zawartej z powodem m.in. w sytuacji, gdy: 1) prowadzenie prac przez powoda (zleceniobiorcę) w sposób sprzeczny z dokumentacją stanowiącą przedmiot wykonania zamówienia, na podstawie której została sporządzona oferta stanowiąca Załącznik nr 1 do umowy – w terminie 5 dni od daty dowiedzenia się o powyższej okoliczności (§ 8 ust. 1 pkt a umowy); 2) pomimo pisemnych zastrzeżeń zamawiającego (pозwanego), zleceniobiorca (powód) nie wykonywał zamówienia zgodnie z warunkami umowy lub w rażący sposób zaniedbywał zobowiązania umowne – w terminie 5 dni od daty dowiedzenia się o powyższych okolicznościach (§ 8 ust. 1 pkt e umowy).

Odstąpienie od umowy nie zwalniało zamawiającego (pozwanego) od obowiązku rozliczenia finansowego zleceniobiorcy (powoda) z wykonanych na chwilę odstąpienia robót/prac (§ 8 ust. 6 umowy).

Dowód: umowa z dnia 5 maja 2017 r. – k.21-27

Przedstawicielami stron przy wykonywaniu prac objętych umową byli: ze strony zamawiającego (pozwanego) - W. N., a ze strony zleceniobiorcy (powoda) – A. K. (§ 9 ust. 7 umowy).

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: umowa z dnia 5 maja 2017 r. – k.21-27

Powód wykonał przedmiot umowy, o czym powiadomił pozwanego w wiadomości e-mail z dnia 27 czerwca 2017 r., zgłaszając tym samym gotowość do odbioru przedmiotu zamówienia.

Dowód: wydruk wiadomości e-mail powoda z dnia 27 czerwca 2017 r. – k.28; dokumentacja fotograficzna – k.36-45; zeznania świadka M. Ł. – k.144-145 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:01:59-00:28:21); zeznania świadka A. K. – k.161-162 (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:01:22-00:20:16); zeznania świadka M. Ł. – k.145-146 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:28:21-00:44:55); przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Pozwany potwierdził wysokość wynagrodzenia należnego powodowi za wykonane prace w kwocie 74.000,00 zł netto, tj. 92.020,00 zł brutto oraz 7.644,00 zł netto, tj. 9.402,12 zł brutto, łącznie w kwocie 100.422,12 zł brutto.

Dowód: wydruk wiadomości e-mail pozwanego z dnia 28 czerwca 2017 r. – k.28; przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Za wykonanie przedmiotu umowy powód wystawił pozwanemu dwie faktury VAT: 1) fakturę VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. na kwotę 74.000,00 zł netto, tj. 91.020,00 zł brutto, płatną w terminie do dnia 30 lipca 2017 r. oraz 2) fakturę VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. na kwotę 6.644,00 zł netto, tj. 9.402,12 zł brutto z terminem płatności do dnia 30 lipca 2017 r.

Przedmiotowe faktury zostały pozwanemu doręczone w dniu 6 lipca 2017 r.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: faktury VAT – k.29-30; zwrotne potwierdzenie odbioru – k.31-32

Pomimo ukończenia przez powoda całego zakresu prac, pozwany nie podpisał protokołu odbioru końcowego oraz nie uiścił na rzecz powoda wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu umowy w łącznej kwocie 100.422,12 zł brutto.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: zeznania świadka M. Ł. – k.144-145 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:01:59-00:28:21);

zeznania świadka A. K. – k.161-162 (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:01:22-00:20:16); zeznania świadka M. Ł. – k.145-146 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:28:21-00:44:55); przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty ww. kwoty tytułem wynagrodzenia za wykonanie dzieła, wynikającego z faktur VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, jednakże bez rezultatu.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17 kwietnia 2019 r. – k.33; potwierdzenie nadania z dnia 18 kwietnia 2019 r. – k.34

We wniosku z dnia 7 czerwca 2019 r. powód zawiązywał pozwanego do próby ugodowej w sprawie stanowiącej przedmiot rozpoznania w niniejszym procesie. Jako postąpienie w postępowaniu ugodowym powód wskazał żądanie zasądzenia

odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej od dnia 31 lipca 2017 r. do dnia zapłaty podkreślając, że przysługują mu od pozwanego (zawezwanego) odsetki umowne w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych.

Termin posiedzenia w przedmiocie wniosku powoda o zawezwanie do próby ugodowej został wyznaczony przez Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku na dzień 22 czerwca 2020 r. Pozwany nie stawił się na wskazany wyżej termin, wobec czego do zawarcia ugody nie doszło.

Dowód: wniosek powoda o zawezwanie do próby ugodowej z dnia 7 czerwca 2019 r. – k.61-63; zawiadomienie z dnia 17 kwietnia 2020 r. o terminie posiedzenia w przedmiocie zawezwania do próby ugodowej, sygn. akt VIII GCo 318/19 akt SR Lublin – Wschód w Lublinie – k.35; pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 11 czerwca 2018 r. – k.123; przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Powód wykonał przedmiot zamówienia w sposób niezgodny z umową łączącą strony, albowiem zamiast laminowanej płyty (...), w wykonanych przez siebie meblach i zabudowie regałowej zastosował płytę wiórową. Płyta (...) różni się strukturą i produkcją od płyty wiórowej. W toku wykonywania prac, ani też niezwłocznie po zgłoszeniu przez powoda gotowości do odbioru prac pozwany nie zgłaszał powodowi żadnych zastrzeżeń odnośnie sposobu wykonywania przedmiotu umowy.

Dowód: zeznania świadka M. Ł. – k.144-145 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:01:59-00:28:21); zeznania świadka A. K. – k.161-162 (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:01:22-00:20:16); przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Po wykonaniu przez powoda całego zakresu prac, pozwany zgłosił zastrzeżenia co do sposobu wykonania przez powoda przedmiotu umowy. Zastrzeżenia te dotyczyły wyłącznie mebli zakasowych.

Powód uznał reklamację i wykonał dla pozwanego meble z płyty (...), jednak nigdy nie doszło do wymiany mebli, ponieważ mimo wezwań ze strony powoda, pozwany nie wyznaczył powodowi terminu wymiany i nie udostępnił mu w tym celu stacji.

Dowód: wydruk wiadomości e-mail przedstawiciela powoda z dnia 22 lutego 2018 r. – k.143v. i z dnia 7 marca 2018 r. – k.143; wydruk wiadomości e-mail przedstawiciela pozwanego z dnia 12 marca 2018 r. – k.143; zeznania świadka M. Ł. – k.144-145 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:01:59-00:28:21); zeznania świadka A. K. – k.161-162 (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:01:22-00:20:16); częściowo zeznania świadka M. Ł. – k.145-146 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:28:21-00:44:55); przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

W piśmie z dnia 29 września 2017 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Wykonany przez powoda przedmiot umowy, tj. meble i zabudowa regałowa są obecnie wykorzystywane przez inwestora (...) Company w jego działalności gospodarczej.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: dokumentacja fotograficzna – k.36-45; zeznania świadka M. Ł. – k.144-145 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:01:59-00:28:21); zeznania świadka A. K. – k.161-162 (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:01:22-00:20:16); zeznania świadka M. Ł. – k.145-146 (rozprawa z dnia 14 października 2022 r., nagranie nr 00:28:21-00:44:55); przesłuchanie pozwanego W. N. w charakterze strony – k.162-162v. (rozprawa z dnia 29 listopada 2022 r., nagranie nr 00:20:16-00:35:50)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody z dokumentów, z zeznań świadków oraz w oparciu o dowód z przesłuchania pozwanego W. N. w charakterze strony.

Dokumenty urzędowe korzystając z domniemania zgodności z prawdą, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, w myśl art. 244 § 1 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.) i w tym znaczeniu przedstawione przez strony dokumenty nie zostały skutecznie zakwestionowane. Były bowiem jasne, kompletne i czytelne.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków M. Ł. i A. K., albowiem były one jasne, logiczne, wewnętrznie spójne, a ponadto korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, w szczególności z dowodami z dokumentów.

Zeznania świadka M. L. oraz zeznania pozwanego W. N. zasługiwały na uwzględnienie w części, w jakiej były zgodne z treścią pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności z dowodami z dokumentów oraz z zeznań świadków M. Ł. i A. K., które to dowody posiadały walor wiarygodności i mocy dowodowej w całości.

W oparciu o zeznania świadka M. Ł. (dyrektora zarządzającego w powodowej spółce w latach 2015 – 2019) potwierdzone zostały okoliczności dotyczące zrealizowania przez powoda kontraktu z pozwanym na dostawę wyposażenia Sali sprzedażowej stacji (...) w P., złożenia przez pozwanego reklamacji i jej zakresu, wykonania przez powoda wszystkich elementów i mebli z płyty wiórowej zamiast z płyty (...), uznania reklamacji przez powoda, wykonania przez powoda dla pozwanego kolejnej partii mebli – tym razem z płyty (...), braku wymiany przez powoda przedmiotu umowy na właściwy, tj. zgodny z umową i przyczyn takiego stanu rzeczy, otrzymania przez pozwanego projektu (rysunku mebli), przekazania przez pozwanego stacji paliw inwestorowi i jej użytkowania wraz z wyposażeniem, w tym z meblami stanowiącymi przedmiot umowy stron. Świadek potwierdził w szczególności, że wszystkie elementy i meble powód wykonał z płyty wiórowej, podczas gdy dokumentacja, którą otrzymał zawierała informację, iż meble mają być wykonane z płyty (...). Świadek wskazał również, że powód uwzględnił reklamację pozwanego i wykonał meble z płyty (...), jednakże nigdy nie doszło do wymiany mebli, ponieważ nie został ustalony termin z pozwanym, mimo kilkukrotnego wzywiania pozwanego do wyznaczenia terminu wymiany mebli i udostępnienia w tym celu stacji paliw powodowi. Poza tym świadek zeznał, że pozwany zatwierdził wartość kontraktu oraz, że nie zapłacił za wykonany przez powoda przedmiot umowy. Świadek podał również, że jest różnica w cenie pomiędzy płytą (...) i płytą wiórową w granicach 6 – 10 złotych na 1 metrze. W ocenie Sądu zeznania świadka zasługiwały na uwzględnienie w całości, albowiem korespondowały one z treścią pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym z dowodami z dokumentów, z zeznaniami świadka A. K. oraz po części z zeznaniami świadka M. L. i częściowo także z zeznaniami pozwanego W. N. złożonymi w charakterze strony, a nadto nie budziły wątpliwości Sądu w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Na podstawie zeznań świadka A. K. (przedstawiciela powoda przy realizacji kontraktu stanowiącego przedmiot sporu w niniejszej sprawie) ustalono okoliczności dotyczące realizacji zamówienia przez powoda, zgłoszenia reklamacji przez pozwanego i jej zakresu, wzywiania pozwanego do wyznaczenia terminu wymiany mebli i udostępnienia w tym celu stacji paliw powodowi, braku wyznaczenia terminu wymiany mebli i nieudostępnienia powodowi w tym celu stacji paliw przez pozwanego, braku zapłaty wynagrodzenia powodowi za wykonanie przedmiotu umowy, przekazania przez pozwanego stacji paliw inwestorowi i jej użytkowania wraz z wyposażeniem, w tym z meblami stanowiącymi przedmiot umowy stron. Świadek podał również, że płyta (...) różni się strukturą i produkcją od płyty wiórowej, jednakże nie potrafił wskazać, jaka jest różnica w cenie pomiędzy jednym a drugim rodzajem płyty. Zdaniem Sądu, zeznania tego świadka zasługiwały na uwzględnienie w całości, albowiem korespondowały one z treścią pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym z dowodami z dokumentów, z zeznaniami świadka M. Ł. oraz po części z zeznaniami świadka M. L. i częściowo także z zeznaniami pozwanego W. N. złożonymi w charakterze strony, a nadto nie budziły wątpliwości Sądu w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Za pomocą zeznań świadka M. L. (podwykonawcy pozwanego przy realizacji przedmiotu inwestycji na rzecz (...)) zostały ustalone okoliczności dotyczące wykonywania przedmiotu zamówienia przez powodową spółkę, w tym wykonania mebli z innego materiału, niż przewidywała to umowa stron, woli powoda wymiany wykonanych mebli na meble zgodne z umową, braku dokonania odbioru przedmiotu umowy i braku zapłaty wynagrodzenia przez pozwanego, przekazania przez pozwanego stacji paliw inwestorowi i jej użytkownika wraz z wyposażeniem, w tym z meblami stanowiącymi przedmiot umowy stron, otrzymania przez pozwanego od inwestora zapłaty za inwestycję wykonaną na stacji paliw w P. oraz cofnięcia pozwanemu zleceń na wykonanie mebli i wyposażenia na innych stacjach (...). Zeznania świadka na powyższe okoliczności znajdowały potwierdzenie w treści innych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym w dokumentach oraz z zeznaniach świadków M. Ł. i A. K.. Natomiast, w ocenie Sądu nie zasługiwały na uwzględnienie zeznania tego świadka w części, w jakiej wskazał on, że powód nie wymienił wadliwego przedmiotu umowy z tej przyczyny, że nie miał mocy przerobowych, z uwagi na inne roboty w I. w L. oraz dlatego, że splajtował. Okoliczności te pozostawały bowiem w sprzeczności z materiałem dowodowym sprawy, w szczególności z dowodami z dokumentów w postaci korespondencji e-mail przedstawicieli stron z dnia 22 lutego 2018 r., 7 marca 2018 r. i 12 marca 2018 r. (k.143-143v.), z której jasno wynika, iż powód oferował pozwanemu wymianę mebli na zgodne z umową, kilkakrotnie prosząc o wyznaczenie terminu montażu, zaś przyczyną niedojścia wymiany mebli do skutku był brak wyznaczenia terminu wymiany i w konsekwencji brak udostępnienia stacji paliw w tym celu przez pozwanego. Brak współdziałania w ww. zakresie przez stronę pozwaną znajduje potwierdzenie także w zeznaniach samego pozwanego W. N., który na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r. podał, że nie wskazał żadnego konkretnego terminu usunięcia usterek i nie zareagował na e-maile powoda, ponieważ nie miał czasu się tym zajmować, z uwagi na to, że przebywał na innych budowach w Polsce oraz z tego względu, iż uważał, że sprawa jest zakończona, ponieważ wypowiedział umowę powodowi. W tym stanie rzeczy zeznania świadka M. L. co do przyczyn braku wymiany mebli przez powoda podlegały zatem pominięciu jako niemiarodajne, gdyż pozostające w sprzeczności z materiałem dowodowym sprawy.

Zeznania pozwanego W. N. były wiarygodne w części, w jakiej korespondowały one z treścią innych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności z dowodami z dokumentów oraz z zeznaniami świadków M. Ł. i A. K., które posiadały walor wiarygodności i mocy dowodowej w całości. Pozwany potwierdził przede wszystkim fakt, że zgodnie z projektem meble miały zostać wykonane z płyty (...), wykonania przez powoda przedmiotu zamówienia z płyty wiórowej, zamiast z płyty (...), braku uwag pozwanego co do sposobu wykonywania przedmiotu zamówienia na etapie montażu mebli, braku protokolarnego odbioru przedmiotu umowy przez pozwanego, zaoferowania przez powoda wymiany mebli na meble wykonane z płyty (...), niedojścia tej wymiany do skutku i przyczyn takiego stanu rzeczy, otrzymania przez pozwanego zapłaty od (...) za wykonanie inwestycji oraz cofnięcia pozwanemu zleceń przez inwestora na wykonanie wyposażenia i mebli na innych stacjach (...). Okoliczności powyższe znajdowały potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy i nie budziły wątpliwości Sądu w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Natomiast, zdaniem Sądu nie zasługiwały na wiarę zeznania pozwanego w części, w jakiej pozwany podał, że przedstawiciel powoda A. K. skontaktował się z pozwanym tylko raz w kwestii wykonania poprawek oraz, że była możliwość, aby wymienić meble. Zeznania pozwanego w tym zakresie stoją w sprzeczności z treścią innych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności z treścią korespondencji e-mail powoda z dnia 22 lutego 2018 r. i z dnia 7 marca 2018 r. (k.143-143v.), która jednoznacznie potwierdza, że przedstawiciel powodowej spółki (...) próbował skontaktować się z pozwanym odnośnie wymiany mebli co najmniej dwa razy. Do wymiany ostatecznie nie doszło z tego względu, iż pozwany nie wskazał powodowi terminu, w którym wymiana mogłaby nastąpić i nie udostępnił powodowi stacji paliw w tym celu. Jak nadto zeznał sam pozwany na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r., nie wskazał konkretnego terminu usunięcia usterek, gdyż nie miał czasu się tym zajmować, ponieważ był na innych budowach w Polsce. Co równie istotne, pozwany potwierdził również, że nie reagował na ww. e-maila od powoda z uwagi na uznanie sprawy za zakończoną wobec wypowiedzenia umowy przez pozwanego. W konsekwencji, brak było podstaw do przyjęcia za wiarygodne zeznań pozwanego co do istnienia możliwości wymiany mebli oraz co do jednokrotnej tylko próby kontaktu przedstawiciela powodowej spółki z pozwanym w tym celu.

Na rozprawie w dniu 14 października 2022 r. pełnomocnik pozwanego cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Ł. B. (k.146).

Na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r. Sąd na podstawie art. 299 k.p.c. w zw. z art. 302 § 1 k.p.c. dopuścił dowód z przesłuchania stron na okoliczności dotyczące zawartej umowy i jej realizacji, z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego W. N. (k.162).

Istota sporu sprowadzała się w zasadzie do oceny, czy powodowi należy się od pozwanego zapłata kwoty dochodzonej pozwem w wysokości 100.422,12 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych, z tytułu wynagrodzenia za wykonanie umowy z dnia 5 maja 2017 r., wynikającego z niezapłaconych faktur VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. i nr 17/06- (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. W tym celu przesądzić należało przede wszystkim, czy powód jako wykonawca zrealizował przedmiot umowy – dzieło w postaci wyposażenia i mebli na (...) w P. przy ul. (...), w sposób prawidłowy, tj. zgodnie z umową stron i załącznikami do niej, w tym w sposób zgodny z projektem. Poza tym, ustaleniu podlegała kwestia, czy pozwany jako zamawiający zbadał przedmiot prac w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju, w szczególności, czy zgłaszał powodowi zastrzeżenia co do wykonawstwa na etapie montażu mebli i wyposażenia oraz czy zawiadomił niezwłocznie powoda o wadzie, bądź w przypadku stwierdzenia, że wada wyszła na jaw dopiero później, czy zawiadomił powoda niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Ponadto, przesądzić należało, czy pozwany skutecznie odstąpił od umowy oraz czy współdziałał należycie z powodem przy wykonywaniu dzieła.

W pierwszej kolejności odnieść należało się do podniesionego w sprzecznie zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. W ocenie Sądu zarzut ten okazał się oczywiście nieuzasadniony. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy strony łączyła umowa o dzieło z dnia 5 maja 2017 r. Stosownie do dyspozycji art. 646 k.c., roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Wprawdzie w sprawie nie doszło do protokolarnego odbioru przedmiotu umowy, z uwagi na odmowę odbioru dzieła przez pozwanego, niemniej uznać należało, że poprzez czynności faktyczne, odbiór ten nastąpił w sposób dorozumiany, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. W tym miejscu zaznaczyć jedynie należy, iż powód zgłosił pozwanemu fakt wykonania prac, a tym samym gotowość do ich odbioru, w wiadomości e-mail z dnia 27 czerwca 2017 r. (k.28). Pozwany zaś potwierdził należną powodowi wysokość wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu zamówienia w e-mailu z dnia 28 czerwca 2017 r. Mimo odmowy protokolarnego odbioru przedmiotu umowy, pozwany jednak przekazał ten przedmiot inwestorowi – (...), który zapłacił pozwanemu całość wynagrodzenia z tego tytułu, a wykonane przez powoda meble i wyposażenie stacji są wykorzystywane w bieżącej działalności inwestora. W rezultacie, Sąd uznał, że faktyczny odbiór dzieła nastąpił najpóźniej z końcem czerwca 2017 r., tj. w czasie, w którym pozwany posiadał już wiedzę o zakończeniu przez powodową spółkę realizacji prac objętych umową, i kiedy to zaakceptował przedstawioną przez powoda wysokość wynagrodzenia pozostałego do zapłaty za wykonanie przedmiotu umowy. W dniu 7 czerwca 2019 r., a więc przed upływem 2 – letniego terminu przedawnienia, pozwany złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie wniosek o zawezwanie do próby ugodowej (wniosek - k.61-63). Posiedzenie pojednawcze wyznaczono na dzień 22 czerwca 2020 r. (zawiadomienie - k.35). Z kolei pozew w niniejszej sprawie wniesiono w dniu 7 kwietnia 2021 r., tj. w dalszym ciągu przed upływem terminu przedawnienia, liczonego od początku od daty prawomocnego zakończenia postępowania wywołanego zawezwaniem do próby ugodowej. Jednocześnie, wbrew twierdzeniom pozwanego, w okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób przyjąć, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie wywołał skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, iż był to pierwszy (i zarazem jedyny) taki wniosek zgłoszony przez powoda. Po drugie, z treści przedmiotowego wniosku wprost wynika, że powód zaoferował pozwanemu postąpienie w postaci żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należności głównej, podczas gdy z mocy § 4 ust. 11 umowy uprawniony był do dochodzenia odsetek umownych odpowiadających dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. W tej sytuacji nie sposób zatem przyjąć, jak wywodził pozwany, by przedmiotowy wniosek został złożony jedynie dla pozorów i by był on ukierunkowany wyłącznie na osiągnięcie celu w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia. Powód zaoferował bowiem pozwanemu ewidentne ustępstwo w

zakresie wysokości przysługującego mu roszczenia. Tym samym, zarzut przedawnienia uznać należało za oczywiście bezzasadny.

W ocenie Sądu, z szeregu dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym z dokumentów, z zeznań świadków M. Ł. i A. K. oraz po części z zeznań świadka M. L. i częściowo z zeznań pozwanego W. N. złożonych w charakterze strony wynika, że powód wykonał wprawdzie przedmiot umowy łączącej go z pozwanym w całości, przy czym uczynił to w sposób niezgodny z projektem (tzw. rysunkiem założeniowym) stanowiącym podstawę oferty (Załącznika nr 1 do umowy), albowiem wszystkie meble i elementy wyposażenia zostały wykonane z płyty wiórowej, podczas gdy projekt przewidywał wykonanie z płyty laminowanej (...) (vide: projekt – k.64-66). Fakt wykonania przedmiotu umowy z płyty wiórowej zamiast z płyty (...) został nadto potwierdzony w zeznaniach wszystkich świadków przesłuchanych w sprawie oraz w zeznaniach pozwanego W. N. złożonych w charakterze strony. Co więcej, przesłuchany w charakterze świadka M. Ł., pełniący funkcję dyrektora zarządzającego w powodowej spółce latach 2015 – 2019, na rozprawie w dniu 2022 r. wskazał, że powód uznał reklamację zgłoszoną przez pozwanego i wykonał następnie meble z płyty (...), przy czym nigdy nie doszło do ich wymiany, gdyż nie został ustalony termin z pozwanym – pracownicy powoda nie zostali wpuszczeni na stację paliw.

Jednocześnie, z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego ponad wszelką wątpliwość wynika, że pozwany nie zbadał przedmiotu prac w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju, w szczególności nie zgłaszał powodowi żadnych zastrzeżeń co do sposobu wykonawstwa na etapie montażu mebli i wyposażenia oraz nie zweryfikował, z jakiego materiału wykonane są płyty meblowe będące przedmiotem montażu. Wskutek tego, pozwany nie zawiadomił niezwłocznie powoda o wadach, ani też nie uczynił tego niezwłocznie po ich stwierdzeniu. Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, powód zgłosił pozwanemu gotowość do odbioru przedmiotu prac w dniu 27 czerwca 2017 r. (vide: korespondencja e-mail – k.28). Najpóźniej w okolicach tej daty pozwany winien był zatem zbadać przedmiot umowy i zawiadomić powoda o wadach, do czego był zobligowany z mocy art. 563 § 1 k.c. w zw. z art. 638 § 1 zd. pierwsze k.c., a czego zaniechał. W myśl powołanego art. 638 § 1 zd. pierwsze k.c., do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Z kolei stosownie do art. 563 § 1 k.c., przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Sam pozwany podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r. przyznał, że problem pojawił się później, tj. dopiero gdy inwestor – (...) zwrócił uwagę, że meble są wykonane z płyty wiórowej, a nie z płyty (...), o czym pozwany nie miał pojęcia na etapie montażu (vide: przesłuchanie pozwanego W. N. – k.162-162v., nagranie nr 00:20:16-00:34:01). Zaniechanie pozwanego w powyższym zakresie świadczy zatem o jego niedbalstwie przy wykonywaniu obowiązków umownych wynikających zarówno z umowy z powodem, jak i z umowy z inwestorem.

Także oświadczenie o odstąpieniu od umowy pozwany złożył po upływie terminów umownych określonych w § 8 ust. 1 pkt a) i e) umowy stron z dnia 5 maja 2017 r. Pozwanemu przysługiwało bowiem prawo do odstąpienia od umowy m.in. w przypadku prowadzenia prac przez zleceniobiorcę (powoda) w sposób sprzeczny z dokumentacją stanowiącą przedmiot wykonania zamówienia, na podstawie której została sporządzona oferta stanowiąca Załącznik nr 1 do niniejszej umowy – w terminie 5 dni od daty dowiedzenia się o powyższej okoliczności (§ 8 ust. 1 pkt a umowy) oraz w przypadku, gdy pomimo pisemnych zastrzeżeń zamawiającego (pozwanego), zleceniobiorca (powód) nie wykonywałby zamówienia zgodnie z warunkami umowy lub w rażący sposób zaniedbywałby zobowiązania umowne – w terminie 5 dni od daty dowiedzenia się o powyższych okolicznościach (§ 8 ust. 1 pkt e umowy). Tymczasem, z dowodów przeprowadzonych w sprawie wynika, że pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy dopiero w dniu 29 września 2017 r. (okoliczność niezaprzeczona przez pozwanego, nadto na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r. pozwany potwierdził, że „wypowiedział” umowę pod koniec września 2017 r.). W tym miejscu raz jeszcze podkreślić trzeba, iż pozwany informację o gotowości do odbioru prac otrzymał już w dniu 27 czerwca 2017 r., zatem najpóźniej już w tej dacie miał możliwość zbadania wykonanego przez powoda przedmiotu umowy i powzięcia wiedzy o ewentualnych wadach. Zarazem, pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, że zachował 5 – dniowy termin umowny na odstąpienie od umowy.

W związku z powyższym, mając na względzie całokształt dowodów i okoliczności sprawy Sąd uznał, że pozwany jako zamawiający będący przedsiębiorcą, na skutek niezachowania aktów staranności przewidzianych w przepisach kodeksu cywilnego o odpowiedzialności z tytułu rękopisów za wady, utracił uprawnienia przysługujące mu z tego tytułu wobec powoda (jako wykonawcy dzieła). Z kolei oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy, jako złożone po upływie terminów przewidzianych umową z dnia 5 maja 2017 r. należało uznać za bezskuteczne. Co więcej, oświadczenie to pozostaje również bezskuteczne na gruncie art. 644 k.c., jako złożone już po wykonaniu dzieła w całości. Z wymienionego przepisu ustawy wynika bowiem, że dopóki dzieło nie zostało ukończone, zamawiający może w każdej chwili od umowy odstąpić płacąc umówione wynagrodzenie.

Zdaniem Sądu, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, pomimo braku protokolarnego odbioru dzieła przez pozwanego, doszło jednak w istocie do jego odbioru faktycznego, a to w szczególności z uwagi na oddanie przedmiotu umowy do użytku i wykorzystywanie go w bieżącej działalności gospodarczej prowadzonej przez inwestora. Po drugie, za powyższym przemawia także fakt zapłaty pozwanemu całości wynagrodzenia przez inwestora z tytułu wykonania przedmiotowych mebli i wyposażenia. W świetle poglądu utrwalonego w judykaturze, odbiór dzieła może przejawiać się w sposób dorozumiany, nawet mimo braku sporządzenia wymaganego przez umowę pisemnego protokołu odbioru, jeżeli czynności faktyczne podejmowane przez zamawiającego pozwalają na przyjęcie dorozumianego odbioru. W szczególności podjęcie korzystania z dzieła może w wielu wypadkach prowadzić do wniosku, iż doszło do odbioru dzieła lub że brak jest podstaw do odmowy odbioru dzieła (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 25 października 2021 r., sygn. akt I AGa 14/20, Lex nr 3273035).

Niezależnie od powyższego, w wyniku analizy materiału dowodowego sprawy Sąd doszedł nadto do przekonania, iż pozwany ignorując prośby powoda o wyznaczenie terminu do dokonania wymiany przedmiotu umowy na wolny od wad, a tym samym uniemożliwiając w istocie powodowi dostęp do stacji paliw w celu wymiany mebli z płyty wiórowej na meble z płyty (...), naruszył ustawowy obowiązek współdziałania zamawiającego z przyjmującym zamówienie przy wykonywaniu dzieła, wynikający z art. 640 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli do wykonania dzieła potrzebne jest współdziałanie zamawiającego, a tego współdziałania brak, przyjmujący zamówienie może wyznaczyć zamawiającemu odpowiedni termin z zagrożeniem, iż po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu będzie uprawniony do odstąpienia od umowy. W konsekwencji to bowiem brak współdziałania pozwanego w wykonaniu przedmiotu umowy przyczynił się ostatecznie do pozostawienia inwestorowi dzieła w pierwotnej, niezgodnej z umową postaci, tj. jako wyposażenia i mebli wykonanych z płyty wiórowej, a nie z płyty (...).

Wobec zatem faktycznego odbioru przedmiotu umowy przez pozwanego oraz niezachowania przezeń aktów staranności wynikających z przytoczonych wyżej przepisów kodeksu cywilnego o rękopisach za wady, jak też wobec bezskuteczności złożonego przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy łączącej go z powodem, a nadto wobec braku współdziałania pozwanego przy wykonywaniu dzieła, uznać należało roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia z tytułu wykonania przedmiotu umowy za uzasadnione w całości. Stosownie do art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Ponadto, w myśl regulacji art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Powód wykazał wysokość roszczenia dochodzonego pozwem w oparciu o przedłożoną umowę z dnia 5 maja 2017 r. oraz faktury VAT. Pozwany nie kwestionował roszczenia co do wysokości. W wiadomości e-mail z dnia 28 czerwca 2017 r. pozwany potwierdził wprost kwoty wynagrodzenia przedstawione mu przez powoda w e-mailu z dnia 27 czerwca 2017 r. (k.28).

Z kolei podniesiony przez stronę pozwaną zarzut potrącenia okazał się bezskuteczny i nieudowodniony. Po pierwsze, pozwany nie złożył powodowi oświadczenia w tym przedmiocie w znaczeniu materialnoprawnym, podnosząc w sprzeciwie jedynie procesowy zarzut potrącenia (k.57). Po drugie, pozwany nie wykazał w oparciu o zaofiarowany materiał dowodowy faktu przysługiwania mu względem powoda wiarygodności przedstawionej do potrącenia w kwocie 120.000,00 zł. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł żadnych podstaw do uwzględnienia zarzutu potrącenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 642 § 1 k.c. oraz w zw. z art. 563 § 1 k.c. i art. 638 § 1 k.c., a ponadto na podstawie § 4 ust. 1 umowy stron z dnia 5 maja 2017 r. orzekł jak w pkt I. formuły sentencji wyroku.

O odsetkach umownych za opóźnienie orzeczono na podstawie § 4 ust. 6 i 11 umowy z dnia 5 maja 2017 r., za termin wymagalności roszczenia powoda przyjmując dzień 10 sierpnia 2017 r., tj. 40 dni od daty wystawienia faktury. W tej dacie należności powoda objęte obiema wystawionymi pozwanemu fakturami VAT były już bowiem wymagalne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., mając na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik sprawy. Pozwany przegrał proces w całości, wobec czego ciąży na nim obowiązek zwrotu powodowi wszystkich poniesionych przez powoda w tym postępowaniu kosztów procesu. Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w łącznej wysokości 10.439,00 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 5.022,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda w stawce minimalnej 5.400,00 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Natomiast, co do żądania zasądzenia zwrotu kosztów postępowania pojednawczego wskazać należy, iż fakt poniesienia tych kosztów nie został w żaden sposób wykazany przez powoda. Powód nie przedłożył bowiem żadnych dowodów na fakt poniesienia opłat, których zwrotu domagał się w tym zakresie.

Niewykorzystane zaliczki zostaną zwrócone.

Sędzia SO Stella Czółgowska